

[Bendix.]

relse for det offentlige i denne sammenhæng. Det tror jeg ministeren kan have ret i. Det kan meget vel gå hen og ende med ikke at blive nogen nettobesparelse for det offentlige, men jeg kan lige så vel påstå det modsatte, at det bliver en nettobesparelse for det offentlige; ingen af os kan uden mere dybtgående undersøgelser vurdere, om det er en nettobesparelse eller det modsatte for det offentlige.

Jeg skal til hr. Henning Jensen sige, at det jo ikke kom ganske forfærdelig meget bag på mig, når hr. Henning Jensen sagde, at socialdemokratiet ikke var indstillet på at medvirke synderlig positivt til tanken om ejerlejligheder inden for det almennyttige boligbyggeri. Med stor glæde noterede jeg — og det kom i og for sig heller ikke så meget bag på mig — at hr. Henning Jensen og hans parti i det mindste stod spørgende over for andelslejlighedstanken i det almennyttige boligbyggeri. Det er meget tænkeligt, at det er det første skridt, der skal tages på denne vej, og det er efter min opfattelse ikke utænkeligt, at vi måske kunne enes om at tage dette første skridt, hvilket naturligvis ikke vil være ensbetydende med, at jeg eller mit parti opgiver tanken om det mere videregående skridt, men ét sted skal der naturligvis begyndes.

Jeg vil tillade mig at vende tilbage til de øvrige ordførere i min anden omgang, hvor jeg får mulighed for det, og slutte af her.

Erhard Jakobsen (CD):

Da mit partis ordfører, hr. Tønnesen, er syg, er det blevet min opgave at sige et par ord på centrum-demokraternes vegne om spørgsmålet, og det falder mig i og for sig ikke svært. Sagen ligger sådan set meget klart. Jeg tror, der er bred enighed i dette ting om, at ejerlejlighedstanken ikke er noget, man skal modvirke. Konservativt og centrum-demokrater har — det er muligt, også andre har det — jo netop fremsat forslag om, at man ved lejeværdiens beregning osv. skulle give ejerlejligheder ligestilling

med andre boliger. Det er jo en af måderne at vise det på.

Andelsboligtanken tror jeg da har almindelig sympati. Jeg har altid været mere til hænger af den del af det sociale byggeri, der hvilede på andelsboliger, end den, der hvilede på det andet, men det er jo et frit område. Enhver gruppe af mennesker kan jo sådan set gå hen og starte boligforeninger, og det har nogle mennesker altså gjort. De har gjort det på hver sin måde, og, som ministeren meget træffende sagde: det kan vi da vist ikke blande os i. Hvordan de mennesker ønsker at lave det, må da vist blive deres egen sag. Men jeg vil gerne være med til at udstede en opfordring til boligselskaber om at fremme andelstanken inden for boligbyggeriet, og jeg vil også meget gerne opfordre dem til at tage ejerlejlighedsbyggeriet op. Jeg har en ganske bestemt grund til at gøre det.

Vi har i alle kommuner et problem med ældre mennesker, der må sælge deres hus. De er af mange forskellige grunde uden for alle sociale bestemmelser; der er ingen, der kan hjælpe dem, der er ingen, der kan skaffe dem en lejlighed, de er på mange måder handicappede. Det ville være udmærket, hvis et andelsboligforetagende ville tage den tanke op og bygge ejerlejligheder netop for ældre mennesker. De står med pengene til udbetaling osv.

Jeg håber da, at udvalget vil bruge sin tid på at komme ind på sådan nogle ting i stedet for at spekulere på, hvordan man kan komme til at give folk egne boliger ved at tage noget, der ikke er deres eget. De folk, der har haft det store privilegium at bo i billige sociale lejligheder, skal sandelig ikke gå rundt og tro, det er deres egne. Det er aldeles ikke deres, det er selskabets, og det er kommunens. Det var en af de ting, hvor jeg skal supplere ministerens redegørelse, som jeg i øvrigt var enig i. Man må endelig ikke glemme, at mange steder i landet har kommunerne undladt at bygge selv, hvilket de kunne have god grund til, og har ladet boligselskaberne udføre denne kommunale opga-